

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

Andy Shepherd

THE BOY WHO DREAMED OF DRAGONS

Text copyright © Andy Shepherd, 2020

Illustrations © Sara Ogilvie, 2020

Originally published in the English language as *The Boy Who Dreamed of Dragons* in the UK by Piccadilly Press, an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

Translation copyright © 2024 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-XXX

A black and white illustration of a dinosaur's head in the top right corner, looking towards a sunflower. Petals are falling from the sunflower. The dinosaur has a friendly expression with small teeth. The sunflower is in the center, with several petals already detached and floating in the air. The background is plain white.

Енди Шейерг

ДЕЧАК КОЈИ ЈЕ САЊАО ЗМАЈЕВЕ

Превела Бранислава Маодуш

 Вулканчић

Београд, 2024.

За маму, тату и Пита,
с љубављу и захвалношћу

Сањамо о змајевима. Што лете и ричу и трепере ватром. Док ушушкани лежимо у постељи, они нам осветљавају сан. Варнице, светлуцају, сијају.

Али снови су само почетак још веће приче. И ако наставите да читате, открићете да постоји још толико тога што ваља испричати.

Па, истина је да нас наши змајеви не посећују само у сновима.

Видите, нас неколико зна тајну. А тајна је у томе да неки змајеви расту на дрвећу. Једно такво веома посебно дрво расте у дну баште мог деде, међу купинама и копривама.

Када бих ово јавно из-
брбљао, већина људи би
само заколутала очима
и помислила да се ша-
лим – и то је добро. Јер не
желимо да неко сазна за ово.
Заправо, то значи да добро
обављамо свој посао. Да шти-
тимо змајеве и чувамо тајну.

А ви? Мислите да вас зави-
главам? Не, сигуран сам да
вам се у оку појавио онај
сјај, као да вам је змајев ва-
трени дах заискрио у вид-
ном пољу. И знате шта? То
ми каже да сте права особа ко-
јој би ово требало испричати. Па,
јесте ли спремни?

Коленима сам снажно стегнуо Блескавкова леђа и обмотао руке око његовог врата. Крљушти су му заблистале различитим бојама и осветлиле ми руке. Црвена, зелена, индиго и блиставозлатна. Изгледало је као да ми је дуга избила испод прстију како су боје јуриле према његовој глави.

Окренуо се и једним дијамантским оком срео мој поглед. А затим смо потонули.

Да! Ово је сада мој живот. Јахање змаја.

Погнуо сам главу да се одупрем ветру који ме је вукао и покушавао да ме обори. Али није било шансе да пустим. Премда сам желудац који је изводио један салто за другим оставио негде горе.

Зачуо сам рику иза себе и угледао златни обрис Тедовог змаја Зрачка како јури према нама и сустиже нас.

„Мој си, Томасе“, повикао је Тед муњевито пролећући поред нас. Блескавко је извео маневар да избегне ватрени удар из Зрачкове стражњице.

„Није поштено!“, повикао сам. Блескавко је био брз, али није имао шансе против Тедовог змаја и његовог турбопотиска. Почињао сам да се бавим идејом да дисквалификујем Теда, или барем да забраним Зрачку да прождире циновске слезове колачиће пре трке.

Тада је долетео остатак одреда суперјунака. Најпре Лијам на Максију, подигнуте руке и са огромним осмехом на лицу. С моје леве стране Кет и Кај јахали су на Леденици и Шуњавку, који су и даље били раме уз раме, и свако мало се шибали репом,

покушавајући да један другог натерају да скрене с пута. Добро. То је значило да су сувише заокупљени жељом да поразе један другог да би били озбиљна претња.

Зачула се грмљавина и Блескавко је разјапио чељусти и испустио плави пламен. Утрка није била завршена. Ни издалека. Блескавко је ударао крилима снажно и брзо. Испустио је још један урлик и сустигао Зрачка.

У време када је Блескавко био тек малени змај који је само искашљавао варнице, сањао сам о летењу и питао се какав ће осећај бити јахати змаја. Сада знам. И изнад облака, док смо летели луком неба као звезда падалица, заурлао сам и ја.

Овде горе је све било блиставо и јасно, а путању су нам осветљавале боје заласка сунца. Били смо сами у том блиставом тренутку који би могао да траје заувек. Све друго је било скривено под нама.

Чак ни у сумрак змајеви нису хтели да се спусте испод облака све док се нисмо нашли тачно изнад бакине и декине куће. Људи у нашем селу су

вероватно окупирани својим ужурбаним животима да би приметили да живе поред малог легла змајева, али нисмо смели да ризикујемо да неко погледа у небо и угледа пет одраслих змајева како лете суседством!

Али невоља је била што смо могли, задржимо ли се превише, отићи предалеко. У том случају би утрка за мене и Блескавка била завршена. Све се темељило на добром одабиру тренутка.

Осетио сам како се нагињем унапред када се Блескавко устремио надоле.

„Не још...“, прошапутао сам.

Али није ме слушао. Отворио сам уста, спремајући се да га потерам да се подигне, па стао. Понекад мораш веровати свом змају.

И тако сам само обавио руке око његовог врата и снажније се ухватио, након чега се Блескавко обрушио у усталасани облак.

Плаве варнице које је избацио запуцкетале су као малена олуја. Надао сам се да дијамантским очима види боље од мене. А ја нисам видео баш ништа.

Баш када сам почео да се питам да се није изгубио, он је излетео из облака са друге стране. Нисам могао да не испустим поклич одушевљења док сам отресао воду с косе.

Испод нас се налазила дедина башта. Видео сам дрвеће како трепери у ноћи украшено малим сија-лицама и светлуцаве рокове Звонцета, Лолиног змаја, који је лежао склупчан испод њих. А затим сам угледао и деду. Ишао је веома полако у правој линији испружених руку. Питао сам се шта то ради, док нисам видео да Лоли маше штапом у једној руци, а у другој држи млитави превелики гусарски шешир. Подигла је поглед и махнула. Па мач окренула од кукавног заробљеника и усмерила га у небо. Окренуо сам се таман на време да видим како Зрчак као муња излеће из облака. Неколико секунди касније Тед се појавио поред мене широко се осмехујући.

„Мислио си да си нас прешао, Томасе“, повикао је.

Док сам се спремао да одговорим, видео сам како Лоли завлачи руку у џеп. Насмешио сам се.

„Још није готово“, насмејао сам се и показао главом Лоли која је немарно у ваздух, један за другим, бацала слезове колачиће.

„Није поштено!“, зајаукао је Тед када се Зрчак окренуо од циља, сасвим се усредсредивши на посланице које су падале на траву.

Испустио сам победоносни поклич када је Блесавко прелетео преко дедине шупе и заузео прво место.

Најбоља трка змајева на свету!

2

Пази где газиш!

Када су нам се остали придружили, Тед је већ опростио Зрачку издају због слезових колачића па је и сâм навалио на њих.

Ако ћу бити искрен, није било много простора након што су сви змајеви слетели.

Кет се насмејала. „Нисам сигурна да ће стати у Змајеву јазбину.“

„Добро је што су добили нове просторије!“, рекао је Тед.

Кет се досетила где змајеви могу да бораве приликом посета: у старом каменолому удаљеном

неколико километара и који је поплављен и претворен у резерват природе. На средини језера се налазило мало острво које је било савршено скровиште за змајеве.

Стајао сам и гледао Блескавка и друге змајеве како плове небом и питао се колико ће овог пута остати. Премда су тек стигли, знао сам да ће бити с нама највише неколико дана пре него што се врате на север. А после тога, ко зна када ће се опет вратити.

Кет, Кај и Лијам су кренули кући, али сам ја остао у башти са Тедом. Лоли и деда су посадили љуте папричице – она је шапутала маленим младицама и голицала им листове, а он пунио кантицу за заливање из бурета с кишницом. Када су завршили, деда је изјавио да је време за шољу чаја и повео је у кућу.

Гледали смо је како поскакује и пева *Звони, звони, мала ездо*, а затим смо отишли до дрвета змајског воћа. Дугачко лишће налик на кактус вукло се по земљи, а длакаво дебло се једва видело. Расло је добро и изгледало је снажно и здраво. То је било олакшање јер, колико смо ми знали, то је било једино змајско

дрво које је рађало змајеве. Уз помоћ одреда супер-јунака, у последњих неколико месеци, узгојили смо и пустили на слободу много змајева. Заправо, имали смо једну од највећих берби змајева до сада.

На све стране било је трагова малих змајева, ако сте знали шта да тражите. Згњечено празно змајско воће, пулпа и семе измешани са земљом, а затим, наравно, и препознатљиво изгрицкано лишће и понеки жбун без пупољака.

„Добро је што вашем деди не смета да му неко уништава сав труд“, рекао је Тед па узео делимично поједену главицу купуса. „Мој деда се љути ако комшијска мачка прође поред његових виола.“

Насмејао сам се. „Понеки сажвакан комад поврћа је мала цена за узгајање змајева.“

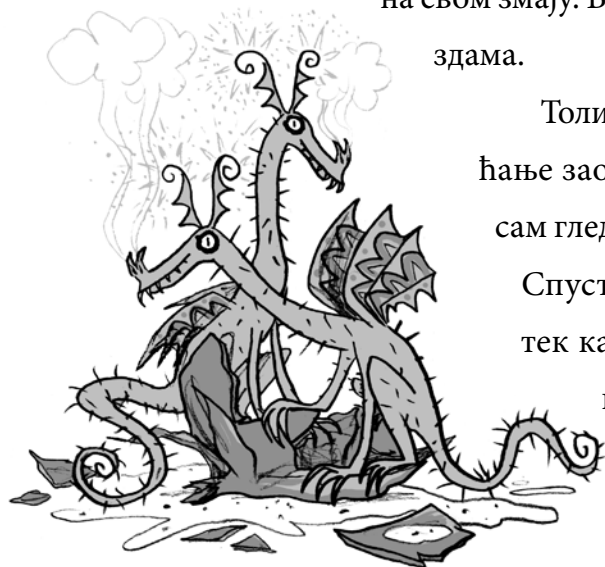
Деда се није љутио. Сваки пут када би видео како змај искаче из плода змајског дрвета, очи би му засјале од магије онога што је гледао, баш као и нама. Просто нисте знали какав ће бити следећи змај. Размишљао сам о последњој берби, маленом змају зелених крила са тророгим репом, ћилибарском змају

који је испаливао блистави жути пламен чим се излегао, и пару витких наранџастих змајева прекривених шиљцима којима су изувијани рогови блиставо светлуквали.

Сви су били посебни. Али ниједан чудесан као Блескавко, мој олујни змај, чије су крљушти светлукале и трепериле.

Погледао сам у небо и замислио себе како летим на свом змају. Вичем међу звездама.

Толико ме је ово сећање закупило да нисам гледао куда газим. Спустио сам поглед тек када сам осетио нешто гњецаво под ногом.

По поду се вукла једна грана змајског дрвета. Обу-
зео ме је ужас када сам схватио да сам нагазио иви-
цу змајског воћа. Змајског воћа које се није распр-
сло и расуло семе и пулпу и узбуђеног змаја. Али је
у њему и те како било нешто.

3

Летећи купус и
несигурни змајеви

Вриснуо сам и толико уплашио Теда да је бацио у ваздух купус који је држао. Журно сам подигао стопало и загледао се у змајско воће насмрт уплашен да сам стао на змаја у њему и згњечио га.

Док је Тед избегавао летећи купус, ја сам чучнуо и нежно подигао воће које се у том тренутку одвојило од гране.

„Шта је то?“, повикао је. Тада је видео шта држим.
„Ниси... ваљда стао на то?“